

3. Kuidas üks mölder ükskord wiimist kohut ja surnute ülesõusmist seletas.

Ühel missiooni pühäl wiibisivad mõningad õpetajad, kiriku wööl mõldrid ja muud Jumala riigi armastajad mehed pärast jumalateenistust ühtekokku ja rääkiswad ühest ja teisest, kuidas Jumala riigi wäljalautamise poolest lugu paganate seas on. Ja nõnda läks jut edasi ja illa edasi ristirahwa peale — et — eht meie küll teist ristirahwa seas elame, siiski meie seas weel ristitatud paganaid weel wäga palju on. Seal hakkas üks mölder nende seast kõnelema:

„Mina istusin ükskord ühes koosolikus oma sõbraga. Kui esimised ja tarwilisemad asjad olidwad äraräägitud, tuli minu sõbra tuttaw, üks peenike ja annustatud härra ja istus ka meie kõrwa.“
 „Kas olete juba kuulnud,“ küsis tema, „et eile õhtu meie sõber N. on ärasurnud? Ja koguni äriste. — Rahju selle mehe pärast! Oli üks auuwäärt ja usin ametmees ja armas jeltfiliife“ — ja nõnda läks kõne weel natuke aega edasi, kunni wiimaks waljuma healega lõpetas: „Noh, tema on ka auusaste elanud ja omast elust rõõmu mait-

senud — ja ta on wäga diete teinud, sest kui meie ükskord surnud oleme, siis on ju kõik otsas.“

„On kõik otsas?“ — küsisin mina, „arwate teie tõeste, et siis kõik otsas on?“

„Ah,“ wastas tema naerdes, „teie surete ka jões wanas ebauskus? Mis peaks meil pärast surma siis weel teha olema? Kuidas puu langeb, nõnda ta jääb!“ — —

„Wäga tõsi,“ ütlesin mina, „kuidas puu langeb, nõnda ta jääb — aga ärge pange pahaks, kui teie nende sõnadega näidata tahate, et pärast surma kõik otsas on, siis ei ole teie seda asja weel õigel wiisil järelewaatnud, sest see arwamine paasib selle asjale, just kui rusikas silma peale. Waadake,“ ütlesin ma edasi, „mina pean oma mõldri ameti kõrwas ka ühtlase puude kauplemist, seal ostan siis sõgedaste tüki wiisi metsa ja lasen puud maharainda, — seal olen ma siis mõnikord nende mahalangenud puude juure seisma jäänud ja iseeneses mõtelnud: Kuidas puu langeb, nõnda ta jääb, ükski ei seisa enam üht aastat ega päewa omal kohal, ükski ei kaswa enam jämedamaks ega kõrgemaks, ei lähe enam paremaks ega pahemaks; paremat, kui n'ad kord on, ei wõi neist enam saada; — aga, armas härra, niisid ei ole nendega weel ammugi asi otsas, waid tuleb alles päris otsus kätte;